

2004 novemberében, másodszori nekifutásra megalakult a többcélú kistérségi társulás a Szobi statisztikai kistérségben. Az, hogy csak másodszorra sikerült, nem véletlen, hiszen ez a kistérség azok közé tartozik, amelyet a többcélú kistérségi társulásokról hozott törvényben és a kapcsolódó rendeletekben felállított feltételek érzékenyen érintenek, elsősorban a közoktatási feladatellátás területén. Azokban a falvakban ugyanis, amelyekben a lakosság száma kevesebb, mint 400 fő, igazi törpefalvak tehát, már nem működik iskola, egyetlen parányi település, a 94 lakost számláló

Tésa

kivételével az óvoda azonban igen, s a következő településkategóriában, az 500-1100 fős községekben pedig az iskolák fenntartásának kérdésköre a maga teljes bonyolultságával van jelen.

Ez egy olyan vidék, ahol megtapasztalták a hetvenes, nyolcvanas évek körzetesítését, és nem szívesen emlékeznek rá, ahol a rendszerváltozást követően újra alakultak és újra önállósultak községi iskolák, ahol a szereplőknek a maguk által felállított intézményrendszert kell most új alapokra helyezniük lehetőség szerint úgy, hogy senki ne érezze rosszul magát az új körülmények között, és ne csorbuljon a legfontosabb cél, hogy a gyermekek megfelelő színvonalú és fenntartható, az oktatási egyenlőtlenségeket tompító óvodákban, iskolákban tanulhassanak. S a közoktatás kérdése csupán az egyik, 2005 szeptemberétől együttműködésben vállalt feladat, ehhez jön az egészségügy, az ügyeleti rendszer és sürgősségi ellátás megszervezése, amely ebben a parányi, alig több mint 12 ezer fős kistérségben azért elsőrendű feladat, mert nagyok a távolságok, rosszak az utak és a szélekről nemhogy 15 perc alatt, de 30-40 percen belül sem érhető el a legközelebbi nagyváros, Vác.

A harmadik, a Társulás által vállalt feladat, a szociális ellátórendszerek koordinált működtetése pedig azért kiemelt fontosságú, mert nagyon sok az idős ember, a falvak felében súlyos előregedési tendenciák uralkodnak, de a hátrányos helyzetű társadalmi rétegek, köztük a romák jelenléte is számottevő két községben. Az ellátásra szorulóak száma tehát magas, miközben,

ahogy másutt, itt sem jutnak el a megfelelő támogatási formák éppen azokhoz, akiknek a legnagyobb szükségük lenne ezekre, legyen szó bentlakásos idősotthonokról, egyszerű házi szociális gondozásról, fejlesztő pedagógiai vagy logopédiai szolgáltatásról.